

FOLK OG LAND

NR. 15, 23. ÅRGANG

LØRDAG 28. SEPTEMBER 1974

LØSSALG KR. 2,—

BALDER:

NÅR STATEN OVERTAR bedriftene, blir vi alle slaver

Kan sosialister virkelig begripe så lite som de gir inntrykk av!

De ansatte i bedriftene må få full styring over dem, fastsette retningslinjene og ansette lederne. Folk som bare setter inn penger og ellers ikke gjør noen ting, har ikke krav på hensyn eller bestemmelsesrett. Det var AP's Thorbjørn Berntsen og SV's Gunnar Nilsen skjönt enige om under en TV-samtale forleden. Den første har vært og den annen er klubbformann på Nyland Vest, tidl. Aker mek. Verksted.

Ikke-sosialistiske synspunkter pleier vanligvis å være svakt representert i NRK's programmer. Denne gang var de overhodet ikke med.

Få eller ingen har noe

En vesttysk oppfatning av det sosialistiske «hierarki», slik det så småningom har tatt form også her hjemme.

imot at de ansatte eier en bedrift. Det har hendt før og det vil skje igjen. Det er bare noen få viktige betingelser som må oppfylles først.

For det første: Hvor skal kapitalen komme fra? En stor del av norsk næringsliv finansieres i dag av noen hundre tusen småsparere. For dem er aksjer arbeidsfortjeneste de ikke har brukt — det er størknet svette. Tror noen virkelig at disse hundretusener ville ta risikoen på å satse sine surt ervervede penger hvis de overhodet ikke får noen sjanse til innflytelse? Både innflytelsen og det økonomiske resultat er dårlig nok som det er i dag. Hvis Berntsen, Nilsen og deres meningsfeller får det som de vil, er det klart at sparerne heller bruker sine penger enn de låner dem bort til virksomheter de ikke har den minste kontroll over.

Det er én hederlig måte å overta en bedrift på, og det er selv å størkne litt svette og kjøpe aksjer i den bedrift man arbeider. Det står folk helt fritt når det gjelder de større bedrifter, og de 1.500 mann på Nyland Vest kunne nok også greie det på litt sikt, om de ville. Men det var vel ikke det Berntsen og Nilsen tenkte på? Heller var det vel en uklar tanke om at «samfunnet», staten, til enhver tid skulle komme inn med de midler man trengte. Noen oljepenger, et par-tre nye omdreininger på skatte-skruen, så er det gjort — i første omgang ihvertfall. Men så er det staten som er eiermakten, og nåde oss alle den dag den eier smitt og smule. Den sosialistiske stat er den knallhardeste og hensynsløseste «eier» og arbeidsherre som finnes.

Hva folk som Berntsen og
(Forts. side 8)

EFTER HELLAS:

Blir Italia neste?

«Det italienske demokrati er iferd med å begå selvmord rett foran øynene på hele verden», skriver den kjente Erich Kern i «Deutsche Wochenzeitung».

Og faktum er, at tilstandene i dette sydlige NATO-land etterhånden har nådd det stadium, hvor det sies at det neste enten blir kommunisme eller — fascisme. Men til tross for at Italia — sammen med Frankrike — kan mønstre verdens største kommunistparti utenfor jernteppet, er det fascismen som er på alles leber i dagens Italia.

Landets økonomi befinner seg på katastrofens rand, vedvarende streiker, organiserte bandeoverfall på fremmede mens politiet står uvirksomt, og en nærmest sammenbrutt post- og telefon-tjeneste, er typiske trekk i dagens italienske hverdag.

De politiske attentater mangler selvsagt heller ikke. Og ofte er de satt i scene av det mektige kommunistpartiet i den hensikt at fascistene skal få skylden. I ly av denne gamle, velkjente «stopp-tyven»-taktikken håper de røde å oppnå lettvinne scoringer i spillet om makten.

Når bomben springer, vet ingen — men alle føler at noe kommer til å skje. De militære og politiske omkalfatringene i Syd-Europa for
(Forts. side 6)

HVA BLIR DET AV NATO — Beseires det innenfra av de røde?

Sommerens utenrikspolitiske begivenheter har på en lite flatterende måte avdekket det sørgelige faktum: at NATO er en meget løst sammensatt allianse, som dertil er sterkt svekket av indre motsetninger. Det var ingen hemmelighet før sommeren heller; helt siden franskmennene trakk sine militære styrker ut av det «integre samarbeidet», som det heter, har vi visst at ikke alt var som det skulle og burde være i A-pakten.

I løpet av noen korte uker ble situasjonen i det indre Middelhav fullstendig omkalfatret, og det som begynte med «demokratiets gjeninnføring» i Hellas endte med Kypros-krise og en stor politisk seier for Sovjetunio-

nen. Utvetydige tapere var USA, Storbritannia og NATO.

Situasjonen i Middelhavet ser altså slik ut, etter venstrekreftenes storstilede sommeroffensiv:

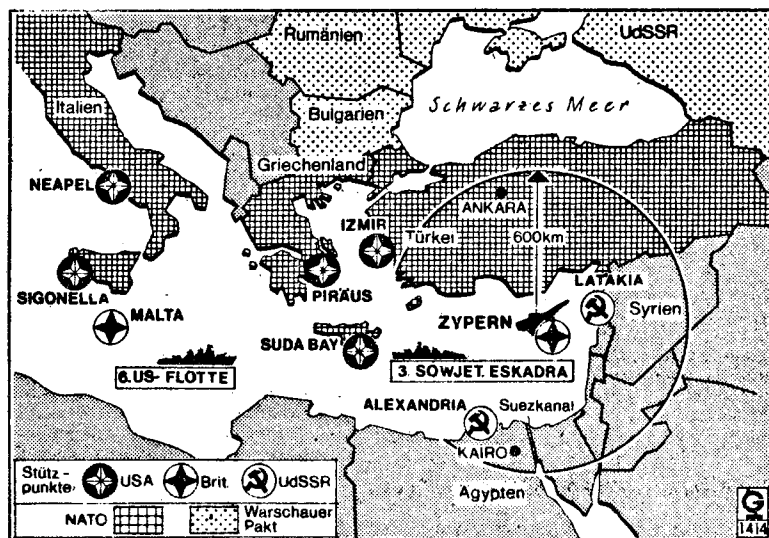
1. I sydøst har grekerne trukket seg fra det militære samarbeide i NATO, ydmyket og sviktet av sin forbundsfelle USA.
2. I Portugal har kommunistiske revolusjonære og Moskva-tilhengere overtatt ledelsen av et annet NATO-land.

Forøvrig går meldingene ut på at Italias flyvåpen er «ute av drift» og ikke kan settes i aksjon om det skulle trenge. I nord vil danskene trekke sine sjøstridskrefter, og nederlenderne sine luft-

og landstridskrefter ut av samarbeidet, noe franskmennene, som nevnt, allerede har gjort for lenge siden. Det er med andre ord et lite fortrøstningsfullt bilde man får av den «frie» verdens militære beredskap i en tid da østmaktene utviser større aktivitet enn noen gang siden 1945.

For herrene i Kreml er begivenhetene i Middelhavet denne sommeren deres største militære seier siden Den 2. Verdenskrig, idet de nu har langt lettere tilgang til verdenshavene både i nord og i syd. Sammen med den forventede åpningen av Suez-kanalen representerer dette åpenbare geostrategi-

(Forts. side 7)

Med britiske marinebaser og som fremskutt lytterpost for NATO i det østlige Middelhavs-området, er Kypros' militærstrategiske betydning uomtvistelig, og en forandring i øyas status berører derfor mange parter — både i og utenfor NATO.

HVA ANDRE SKRIVER

Vi sakset f.aa:

(Coburg, Bayern)

Gang på gang opplever vi det i Berlin: når kommunistiske bander trenger seg inn i en møtesal, forstyrrer forelesningen med tilrop, rytmisk klapping og brøling, og ellers daglig går til angrep på studenter, som vil bruke tiden til å studere, da heter det dagen etter i den «borgerlige» pressen: det er «SAMetoder», som således røper «venstre-fascismen».

Hva mon ville de ha skrevet, dersom bråkmakerne hadde vært nasjonalsosialister? Spørsmålet er naturligvis rent hypotetisk, for det har ikke eksistert nasjonalsosialistiske studenter på snart tredve år. Man kan derfor bare gjette seg til, hva det sikkert ikke ville ha stått å lese i avisene: nemlig at bråkmakerne hadde benyttet seg av «Rotfrontmetoder» og opptrådt som de reneste «høyre-kommunist». Den tidligere så populære måten å hevde at «rødt» og «brunt» er akkurat det samme, blir idag forkastet som «primitiv» og «overfladisk» av mange — dessuten funksjonerer den jo bare en vei: man skjeller alltid ut de røde som værende brune, aldri de brune som værende røde.

Nordisk Kamp

(Strängnäs)

Ofta har Nordisk Kamp kunnet påpeka de mængder av nationalsosialistiske sociala reformer, som socialdemokratien infört och förbereder införa i vårt land. Barnbidragen, mödravården, moderskapspenningen, ATP, fria sjukvården, tandvården mm m.m. av Hitlers sociala program, som kom tyska folket till del under den nationalsosialistiska eran.

Därför blev inte vi Nordiska Rikspartister alls överraskade, när Sträng i sitt Första-Maj-tal i år avslöjade, att nu skall de anställda erhålla delaktighet i de stora företagens vinst. Denna giv var en av Hitlers största sociala insats, som sporrade de tyska arbetarna till de högsta prestationer och gjorde det möjligt för Tyskland uppvisa dåtidens mest välplanerade arbetsplatser

med ljusa arbetslokaler, parkanläggningar, matsaler, bad- och idrottshallar m.m. Det är bra ärade socialdemokrater, att ni genomför nationalsocialismens program. Men varför då inte också ära den som äras skall såsom varande föregångsmannen, det vill säga Adolf Hitler! Falskligen vill ni kalla hans idéer, när ni genomför dem, för marxistiska. Idéerna ni genomför har som upphovsman den största anti-marxisten världen skådat!!

TO THE

(Johannesburg)

.... Terroristbevegelsen PAIGC, som nu rykker inn på regjeringsplass i Guinea ble hovedsakelig støttet av stammene ved kysten. Den store og mektige Fula-stammen, som er islamittisk og utgjør halvparten av landets befolkning, avviste den.

I slutten av 60-årene reddet general Spinola portugisisk Guinea fra å bli slått overende av PAIGC, og han gjorde det ved å mobilisere fulaene. Det var de som hjalp Spinola til berømmelse som mannen bak det militære under i Guinea: og det var for det meste fula-soldater, som kjempet og døde, slik at Spinola kunne motta Tårn- og Sverdordenen og den ære som gjorde ham til en mektig mann i Portugal. Idag utleverer Spinola fulaene til PAIGC — uten folkeavstemning. Dette er et nytt trist kapittel i historien om hvordan afrikanerne blir forrådt av de hvite etter at de først har kjempet for dem. Tshombe representerer det klassiske eksempel.

Deutsche WochenZeitung

(Rosenheim, Bayern)

Den sovjetiske systemkritiker Andrei Sacharov har ringt til «Selskapet for menneskerettigheter» i Frankfurt og meddelt, at 400 tyske-ætteme familier fra Sovjetrepublikken Kasakstan er blitt nektet utreisestilletelse til Forbundsrepublikken og at deres ansøking sogar er tilbakevist.

Det er likeså gledelig som skammelig, at det må en russer til for å alarmere offentligheten om russlandstyskernes triste skjebne, mens

de tyske massemedier — og forbundsregjeringen selv — sakt — forholder seg stille og tause til disse sovjetiske grusomheter

Den tyske forbundsregjering overlater altså til en russer å forsvare utenlandstyskernes interesser. Slikt behøver man slett ikke å kommentere.

The Thunderbolt

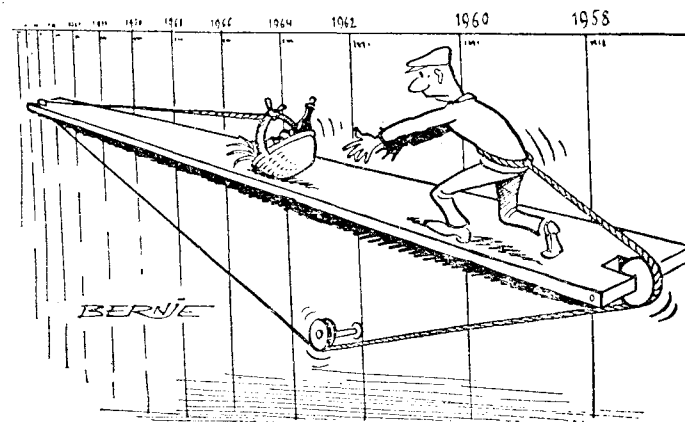
THE WHITE MAN'S VIEWPOINT

(Marietta, Georgia)

Hvis den hvite rase skal kunne overleve, må vi hurtigst mulig gjenvinne initiativet og lære våre barn hvilke enorme forskjeller det er mellom rasene. Det burde sette en endelig stopper for blandingssekteskapene. Vi er opptatt av forurensning — rasemessig forurensning! Vet at med en gang den hvite rasens gener blir blandet med

(Forts. side 6)

«Velferdsstaten»s skatter hindrer den jevne mann i å arbeide seg frem

Nu som før: det er den almindelige mann som trekker lasset og som blir lurt.

Det har ikke på temmelig lenge vært så vanskelig for alminnelige mennesker å arbeide seg opp som i dagens trekvart-sosialistiske samfunn. Virkelig fremgang er avhengig av at man har «forbindelser», aller helst i stat og kommune. Det er det motsatte av like rett for alle.

Det er ikke så svært lenge siden en arbeidsom og iderik mann kunne sette igang, arbeide hardt, spare opp pen-

ger og etterhvert bygge seg opp en mindre eller større virksomhet som var hans egen, og som han kunne være stolt av. Ikke så få av våre norske bedrifter er blitt slitt frem av en enkelt driftig mann på denne måten.

Hva skjer i dag? Hvis man ter seg på ærlig vis og betaler skatt etter loven, blir det sjelden mer igjen enn til å holde liv i kone, unger og seg sjøl. Det som skulle vært tilovers til investering i en virksomhet, det som trengs for å gjøre den trygg og stabil, det kasserer staten straks inn. Når den har fått hva den forlanger av skatter og trygder og avgifter, er det få av oss som har mer igjen enn tredjedelen av det vi har slitt for, og noen enda mindre.

Jo, men, sier noen vi har da Distriktenes Utbyggingsfond, statsbanker, statstilskudd og fandan og hans oldemor. Nettopp. Så blir det spørsmål da, ikke om dyktighet og arbeidssomhet, men hvem som kjenner krokveiene og kan sørge for at det blir lagt inn et ord på rette sted. Intet under at vi gang på gang ser hvordan slike offentlig understøttede virksomheter går konkurs så det ryker eller opparbeider seg millionunderskudd som staten, dvs. vi, må dekke.

Hvis dette er demokrati, så fri og bevare oss. Personlig synes vi likevel det minner mer om den tid da alle var avhengig av feudalherrenes nåde og luner.

Arild

Definisjon:

En datamaskin, står det i vårt uoffisielle leksikon, er en innretning, som gjør det mulig å forvandle den gammel-dagse tabben på kontoret til en katastrofe for hele bransjen. (-innsendt)

Tilsigtet eller utilsigtet historieforfalskning

KATYN-MASSAKREN I 1940

(V/vår Danmarks-red.)

Den 29. juni 1974 var der i det danske fjernsyn en utsendelse om præsident Nixons besøg i Sovjet. Det fremgik, at Nixon hadde lagt en mindekrans ved gravene i Katyn, hvor et større antal polske officerer var blevet gravsat, og at det var tyskerne, der efter Polens nederlag hadde foretaget massakren.

Det er som bekendt forlængst dokumenteret, at det var russerne, der i 1940 hadde begået udåden, idet der var flyttet mange tusinde polakker over grensen til Sovjet — også mange soldater. Den urigtige påstand om tyskernes skyld blev omgående påtalt af forskellige seere overfor fjernsynet; men man ville ikke rette denne historieforfalskning. En holder av dagbladet «Berlingske Tidende» søgte forgæves at få fjernsynet til at demontere den urigtige meddelelse, men det nægtede man. Dagbladet optog den 8. juli 1974 en klar dokumenteret læserartikkel

om massakren, der beviste, at det var russerne, som i foråret 1940 hadde ombragt 10.000 polske officerer og gravet dem ned i en lokalitet kaldet Katyn.

Selve opklaringen kom på grundlag af en artikkel i det amerikanske ugeblad «Time» af 15. juli 1974. Bladet hadde et længere referat af Nixons reise i Sovjet og heri et referat af en mindehøjtidelighed ved en grav ved byen Katyn nær Minsk. Nixon hadde lagt en krans ved et mindesmærke rejst ved byen, der for 30 år siden i 1944 var blevet brændt ned og indbygget omkommet i kamp mod tyskerne under tilbagoget.

En polsk emigrant fortalte i et læserbrev den 16. juli 1974 i «Berlingske Tidende», at man i Polen ikke i dag mindes de mange polakker der omkom i Sovjet: De polske massegrave ligger i Katyn ved byen Smolensk, men russerne benytter enhver lejlighed til at fremhæve de faldne fra Katyn ved Minsk!

Gl. Ras.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarlig

Redaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSEN

Medarbeidere:
OLAV HOAAS, ALEXANDER LANGE, ODD MELSOM

FORAN ET TIDSSKIFTE?

Det kan virke som litt av en skjebnens ironi, at det midt i en tid, da demokratiske integrasjons-strevere er på sitt emsigste — akkurat da blir verden vitne til en bølge av nasjonalistiske følelser og strømninger, ikke minst i Europa, hvor slike «antikverte» holdninger forlenget er avskaffet og erklært døde og maktesløse.

Disse strømninger kommer dertil som et tydelig innledende antikklimaks til etterkrigstidens politiske eksperimenter, som nu later til å gå mer og mer i oppløsning. Den påtvungne fremmedgjøring og uniformering av europeisk ånds- og kulturliv samt utviskingen av våre tradisjoner, slik det ble ansett nødvendig for at vi skulle kunne «tilpasse» oss tidens ideologiske motepåfunn, har spilt fallitt — det «nye» slo ikke igjennom. Tilbake er bare oppløsningen.

Hva som sluttelig kommer ut av det hele, kan bare fremtiden vite med sikkerhet, men kun de som er slått med politisk blindhet, kan unngå å se, at der hvor «nyordningen» (unnskyld) skaller av, der skimtes atter det «gamle» eller egentlige Europa. Og det er kun til liten trøst, at vi bak velstandens kulisser stadig ikke er kommet lenger enn dit, hvor vi sto ved begynnelsen av Den 2. verdenskrig.

I demokratiets ideologiske vakuum har de europeiske stammer intet annet å falle tilbake på enn sine respektive nasjonale tradisjoner og — sin egen styrke og regenerasjonsevne. Det er et av tidens tegn at selv de venstre-radikale, den personlige og nasjonale egenarts svorne fiender, føler seg tvunget til å spille på nasjonale følelser for å treffe publikum hjemme.

Det er særlig de typiske minoritetsgrupper, som kroater, waliser, bretoner etc., som har pådratt seg oppmerksomhet ved sin til dels «ekstremistisk» betonedede aktivitet. Men også hos de store nasjoner har det vokst frem betydelige nasjonalistiske bevegelser, som man er nødt til å ta hensyn til. Selv i Sovjetunionen har man vanskeligheter med etniske minoriteter innenfor de forskjellige delrepublikker. Og i England har det uhorste skjedd, at avdankede generaler har begynt å interessere seg for politikk på det nasjonale plan.

Bare Vest-Tyskland og Norden er hittil relativt uberørt av de nye, gamle tegn i tiden. At Tyskland er litt «rückständig» på dette felt, er både forståelig og forklarlig; at Norden også er det, kan være noe vanskeligere å begrunne. Særlig når man tar i betraktning at vi rikspolitisk sett ennå befinner oss i det forrige århundre, og ennå ikke har funnet hverandre i en nasjonalstat.

Vi står ennå ikke ved inngangen til en ny tid, men vi er utvilsomt inne i utgangen av den gamle. Heri ligger en kolossal utfordring til de unge sterke viljer, som vil øyne nye sjanser og muligheter i det øyeblikk vår epokes «eksperimenter» er tørket vekk av historiens svamp. Men det organisatoriske forarbeidet må gjøres allerede idag, om man ikke vil komme for sent ut i starten.

Vi vet at der går mange unge omkring i vårt land og i Norden forøvrig idag, som bare venter på å få sette igang — de har bare ikke ennå funnet sin stil og sin form. Måtte de se og forstå signalene der ute i det øvrige Europa, der vil de finne sine medkjempere, morgendagens kvinner og menn, for hvem det forhåpentligvis vil lykkes endelig å skape et fedrelandenes Europa.

STORBY OG LANDFLUGT

Af Jens

(V/vår Danmarks-red.)

Selv i Grundtvigs og folkehøjskolernes fædreland vil de fleste i storbyen se den nødvendige forudsætning for kulturen, og ikke få historikere glemmer i deres begejstring over fortidens «kulturblomstringer», at storbyerne trods deres iøjnefaldende udfoldelsesmuligheder for videnskab og kunst, altid — og ofte uhyggeligt hurtigt — forvandles til monumentale eller fattige gravsteder over forbigangent liv og levende kultur.

Den sunde likevekt

Ved en lykkelig utvikling ned gjennom middelalderen og den nyere tid forskånedes Europa i det store og hele for den byernes dominerende stilling, som f.eks. ødelagde grækernes og romernes folkelige og kulturelle kerne. Den sunde likevekt mellom land og by, der kendetegner vor verdensdels historie lige op til det 18. århundrede, har sikret land og by en sund folkelig reserve, som selv industrialismen og den moderne storby endnu ikke helt har sat over styr.

Fremtiden

Men faren er overhængende, og hvis ikke det lykkes de europeiske nasjoner at lægge roret hårdt om, således at bycivilisationen afløses af en hjemstavnsbundet organisk kultur, og således at landflugten forvandles til en gradvis nedleggelse af storbyerne og en tilsvarende bosettelse af nybyggerne på landet, går hele den hvide mands kultur sin statslige og kulturelle opløsning i møte.

Det er naturligvis ikke meningen, at vi alle skal være bønder og bosettes på landet. En sådan tanke er like så uigjennomførlig som den er unødvendig for nasjonernes sjælelige og fysiske sunnhet. Arbejdsdelingen og den moderne teknik er uerstattelige goder, som brukt på rette måte og underordnet åndens og ideernes verden er af afgørende betydning for mennesket og dets utviklingsmuligheter. Netop ved hjelp af den moderne befordringsteknik er storbyen med dens forferdelige sammenstuvning af mennesker overflødiggjort, og byerne kan, takket være vore befordringsmidler, formindskes og omformes på en sådan måte, at de i udseende og livsformer kom-

Storbyen idag er befolkningsmæssigt set en molok, der ødelægger slægterne.

mer i naturlig harmoni med den landlige bebyggelse.

Folkeforbrændingsanstalt

Storbyen idag er befolkningsmæssigt set en molok, en folkeforbrændingsanstalt, der ødelægger slægterne, og som kun kan holdes gående ved stadig tilstrømning udefra.

Det værste er, at der i storbyerne — uanset dens gode typer og sunde reserver — finder en udvælgelse sted, der favoriserer de dårlige elementer på de karakterfaste og dygtige slægters bekostning.

Henrik Steffens skildrer i sine erindringer utviklingen i den tyske by Halle med følgende ord:

«Gennem den lethed hvormed man her, navnlig i forstæderne, opnåede borgerret, voksede indbyggerantallet ganske vist, men absolut ikke på nogen fordelagtig måde. Vagabonder og løst pak flokkedes her. Man gøs, når man så menneskemasserne fylde gaderne i forstaden Neumarkt.»

— Hvem har ikke gyst under vandringer i europeiske storbyer? Og lånte man «lykens galoscher» til en rejse gjennom fortidens storstæder, ville man forstå historiens hårde domme over

lande og folk bedre end hidtil. —

Større frihed i storbyen?

Og nu storby og bykultur i forhold til nordiske samfundsgoder som frihed og lighet?

Nogle, som P. Munch i sin «Samfundskundskab», mener jo, at friheden er blevet større, og at man har arbejdet sig nærmere til ligheten mellem menneskene. I storbyen både politisk og økonomisk.

Men dette radikale lyssyn deles i hvert fald ikke af storbyens modstandere, der mener, at jo mindre der i et folk findes af odelsbonden og hans hjemstavnsbundne kultur, desto mere diktatorisk må der regeres, da storbyens rodløse og ufolkelige masser savner de naturlige forudsætninger for den nordiske frihed og lighet, der kun trives der, hvor jævnbyrdige mennesker deler felles hjemstavn og felles stræben.

Storbyen synes med andre ord at være folkets fjende nr. 1, idet den undergraver friheden og fremmer politiske forfaldsfenomener som masseherredømme og diktatur.

Ordene frihed og lighet har hverken vægt eller mening, hvis man ikke besinder sig på deres betydning og først og fremmest søger at skabe forudsætninger for dens gjennomførelse.

Samfundsopløsende?

Er storbyen og dens dominerende civilisationsformer stats- og samfundsopløsende, og fremmer den ved sine kår og høyest forskjellige tilværelsesformer dårlige elementer på bekostning af folkets kerne, er det givet, at nasjonens politiske og kulturelle tyngdepunkt må forlæggas fra by til land, om ikke i bogstavelig, så i egentlig forstand.

Viktigst for denne afgørende kursændring er først og fremmest en kulturvilje, der giver afkald på byens skinverdier og søker tilbake til slægtens gamle veje uden

(Forts. side 7)

Enkel hoderegning

Hvis hver abonnent skaffet én ny abonnent — da ville vårt opplag fordobles. Og alle har minst én meningsfelle. Har du kontaktet din?

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødtes der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Chile's «6 millioner»

Ragnar Jarnholt, er en modig mann — men antagelig svært naiv. Som de fleste vet, er han Norges generalkonsul i Chile, og det har han vært siden 1937 — i 40 år — så han tillot seg derfor å ha meninger om forholdene der og gi dem til kjenne overfor den «frie» presse. Det var meninger som klart avvek fra de «sannheter» de marxistiske og demokratiske internasjonister har spredd om forholdene i landet før og etter frimureren og halv-jøden Allendes fall fra den tronen han hadde tilranet seg med tvilsomme manipuleringer og valgfusk.

«Redselshistoriene er sterkt overdrevet», sa konsulen. Og han torpederte det tallet på angivelige drepte — 10-20 000 — som den militære junta skulle ha henrettet, ved å betegne det som «bare tøys»!

Stakkars Jarnholt forsto ikke at han her krenket hellig grunn for de internasjonale trådtrekkere som hadde Allende på lønnslisten. Disse «10-20 000 drepte», samt de horrible historiene om terror og tortur, var og er Chile's 6-millioner myte! Like løgnaktig, like falsk — men dessverre like effektiv som krigs- og jødepropagandens eventyr-fortellinger om de nazistiske utryddelsesleire!

Konsul Jarnholts ulykke er at han kjenner sannheten. Han vet at det var nødven-

dig for hæren å gripe inn. Han vet at 60 000 politiske fanger er iferd med å bli frigitt og at juntaen har slått hardt ned på bruken av tortur ved bl.a. å avsette rundt 50 militære torturister! Dette var sannheter han ikke ville holde for seg selv og dermed trampet han i klavet. For sannheten er noe som passer de internasjonale manipulatorer svært dårlig. De har opprettholdt sin makt og eksistens, og bedrevet sitt farlige undergravningsarbeid ved å innføre naive demokratiske regjeringer i sin lille makabre drømmeverden av gasskammer og massegraver. Mønstrer er kjent fra alle land hvor andre enn marxister og demokrater styrer — det må da etterhvert bli fler enn oss og Jarnholt som ser det?!

NRP til kraftig høstoffensiv

«Nordiska Rikspartiet har alltid hatt en dragningskraft på ungdommen. Vår nasjonalistiske ideologi er mer enn noen annen livets — ungdommens ideologi og våre motstanderes kjemperessurser av propaganda middel mot denne ideologi har aldri kunnet skremme bort ungdommen.»

Slik innleder NRP's leder, Göran Assar Oredsson, et informasjonsnummer av Nordisk Kamp. Bakgrunnen er den voldsomme iver NRP-ungdommen har lagt for dagen i sitt oppofrende arbeid for sitt parti. En kraftig og godt planlagt høstoffensiv er startet — og det er den svenske ungdom som nå marsjerer opp. En ny generasjon av idealistiske og vel-skolerte nasjonalsosialister.

NS-bokhandel i Göteborg i Göteborg har den lokale

NRP-enhet flyttet inn i nye og romslige lokaler, og omfattende aktivitetsplaner er iferd med å bli satt ut i livet. Som et klimaks på de «brune kampanjedagene», vil en bokhandel bli åpnet under tilstedeværelse av NRP's fører. Man håper på denne måten å få spredd en effektiv propaganda og skaffe seg en økonomisk rygggrad, slik at det vil bli mulig å sette igang forlagsvirksomhet av egne skrifter og bøker.

Gateaktivitet og bilkjøp Rikspartiets Aksjonsgrup-

per (RAG) i Stockholm har startet høstoffensiven med gatesalg av partiets avis — den trykningsboikottede og stensilerte, men svært leseverdige Nordisk Kamp. Lørdag den 10. august startet man denne aksjonen og på tre timer hadde syv RAG-ungdommer solgt de første 40 eksemplarene. Mange kjøpere spurte etter mer materiell, og både partiprogram, NRP-Bulletiner og samtlige eksemplarer av soldatavisen Framåt Marsch, ble solgt.

Etter noen lørdagers gatesalg måtte NRP-avdelingen i Stockholm rekvirere mer materiell fra parti-hovedkvarteret i Strängnäs. I den forbindelse fikk avdelingens nye Ford-buss sin jomfrutur i partiets tjeneste. Ellers er man også i Stockholm på jakt etter nye og større parti-lokaler da tilstrømmingen av nye medlemmer har gjort de nåværende lokalene for små. I løpet av november vil det i avdelingens regi bli avholdt et offentlig partimøte med Oredsson som taler.

Nye hjelpemidler i propagandeaen NRP, Dalsland, har bekostet

Dårlige tider på vej I DANMARK?

(V/vår Danmarks-red.)

De forgangene års overopphedning af den danske økonomi og industri er nu forbi. Dertil forudser mange, at depressionen er en kendsgerning om nogle måneder. Det britiske finansstidsskrift «The Economist» skriver i sit nyeste nummer, at den allerede er en kendsgerning — og at der er meget lidt at gøre ved den.

En depression som i trediverne — ville rydde op i megen råddenskab i samfundet og ville skærpe folks politiske opmærksomhed, den ville bibringe forkælede unge mennesker større respekt for deres arbejde og for sparsommelighed, den ville skabe større sammenhold i slægt og samfund. «Dårlige tider» er kun dårlige materielt set, og da vi alle erkender materialismens evne til nedbrydning af begrebet slægt og samfund, vil «dårlige tider» snarere betyde et opsving for den nationale kultur og selv erkendelse. Og et fald i kriminaliteten.

I Danmark — landet med den avancerede «sociale velfærd» — vokser ufreden og forbrydelserne i samme forhold, som velfærden stiger. Nylig har tasketyverier medført, at tre ældre kvinder er døde. De er væltet om på

en omfattende utsendelse av NRP-Bulletin og Nordisk Kamp. I lengre tid har distriktsledelsen i Dalsland tatt seg av det meste av elektrostensileringen. Nå har Dalsland-avdelingen gått til anskaffelse av egen elektrostensilmaskin. Denne nyan-skaffelsen føyer seg inn i en rekke på flere lokale stensilmaskiner som samtidig kan spytte ut titusentalls flygeblad og særtrykk.

Partidagene 1974

I år vil NRP's partidager bli avholdt den 19. og 20. oktober i Borås. Foruten praktiske arbeidsoppgaver, vil det bli film-fremvisning, en

(Forts. side 7)

Redde os kan kun «dårlige tider»...

gaden af 14—20 årige tasketyve og har pådraget sig dødbringende læsioner. Selv på kirkegårde har de ældre ikke fred for forbrøderiske unge. Utallige andre eksempler på et folk i forfald — «trods» materiel overflod — kunne fremdrages, såsom stigende antal dyremishandlinger, flere voldsforbrytelser mod kvinder, brutale overfald og vold mod mindreårige. Særlig København har udviklet sig til et overbefolket rottesamfund i indbyrdes strid og splid.

Redde os kan kun «dårlige tider» og dermed et sammenbrud af den sociale vuggestue, der opfostrer dårligt menneskemateriale. — Er det hårde ord — ikke hørt før? Nej, mange af nutidens samfundskritikere er enige i, at et lands lykke ikke er gjort med materiel og social overflod. Den tanke er også de fleste unge fortalere for, hvilket ses på socialdemokratiernes tilbagegang såvel her som i udlandet.

Den kommende vinter vil vise os, om vi har nået et tidehverv i større sammenheng.

Arne Skjold

Nasjonallister i Bergens-distriktet

Utbyggingen av Nasjonal Ungdomsfylkings Bergens-avdeling pågår for fullt. Målet er en medlemsstyrke, slik det sømmer seg landets nest største by. Ta kontakt med oss:

Nasjonal Ungdomsfylking
Boks 674
5001 BERGEN

NRP-sjefen G. A. Oredsson med sin stab.

Om svakhet og styrke

EN HISTORIE OM PASTEUR

Det hendte engang med en stim basiller, som hadde sitt tilhold under broene, i kloakkens grå vann, at den følte seg løftet ut av det fargeløse dagligliv over i paradiset's gyldne og lunkne hav.

Det var kolerabasiller; de var jegere, og jegeres sønner. Gjennom en uendelig rekke av slektledd hadde de herdet sin krigskunst, hadde nedlagt herskarene av det edle vilt som vi kaller mennesker, gjort vellykket klappjakt på dem i månedene juli til september.

Nu var disse tapre jegere kommet på den grønne gren, paradiset hadde igjen åpnet sine porter, uforutsett og uventet befant de seg i urtidens og evighetens gyldne solmettede varme sorgløse hav. Ingen fagosytisk blekk-sprut prøvde å kryste dem til døde, ingen fiende nærmet seg fra noen kant, men et gildt og makelig hav, fylt av den deiligste næring.

Bakteriene holdt opp å hvesse sine våpen, stanset å tilvirke sin fryktelige menneskegift. Makelig strakte de sine legemer, svømmet med lange tak rundt i det deilige hav. —

Men over buljongkoppen stod med et smil Pasteur, bakterienes fryktelige fiende.

Et verdenshav av flytende

gull, og en smilende djevel ovenfor. Titusen tapre krigere, men nu i avvepning, de tror ikke på djevelen, men på realiteter og foreliggende ting, på paradiset som kom tilbake og løftet dem ut av ørkenen.

Hvem ser spøkelser ved høylys dag?

Et instinkt som er rettet direkte på faren, blir meningsløst når faren forsvinner. Derfor stanser basillen sin dødskjemi, derfor utdør adel og kongehus, derfor dør alle rovdyr i bur. Styrken er rådvill og veiløs i de gode dager. Den mangler sitt vesens kjerne.

— Inn i laboratoriet kommer en mann, en venn av Pasteur. Han får vite hva det er i koppen, respekten driver ham et skritt tilbake. Men Pasteur tømmer ganske rolig innholdet i seg.

Nu hendte det som ingen kunne tenkt seg, uten at han var en klok mann. Bakteriene døde, Pasteur fordøyet dem godt.

Hvor hadde redningen ligget? I vakthold, i prinsipiell mistro, i fantasi, evne til å se spøkelser ved høylys dag, kjennskap til denne verdens gjeldende lov.

Bakteriene døde, de kjente ikke fareloven, og de kjente ikke Pasteur.

Kjenner vi den?

Den hvite mann forlot Afrika for tidlig

Det er grunnen til hungersnød og politiske katastrofer

Det var i sin tid en såkalt «verdensopinion» som drev de fleste hvite kolonimakter ut av Afrika. Bak denne «opinion» sto som vanlig de kommunistiske propagandasentra-ler, mens livsfjerne teoretikere, blåøyde idealister, håpløse romantikere og andre «nyttige idioter» som vanlig hjalp til av alle krefter. Hensikten var selvfølgelig å svekke den vestlige verden, men nå er det Afrikas folk som betaler regningen i form av hungersnød og politiske katastrofer a la Uganda.

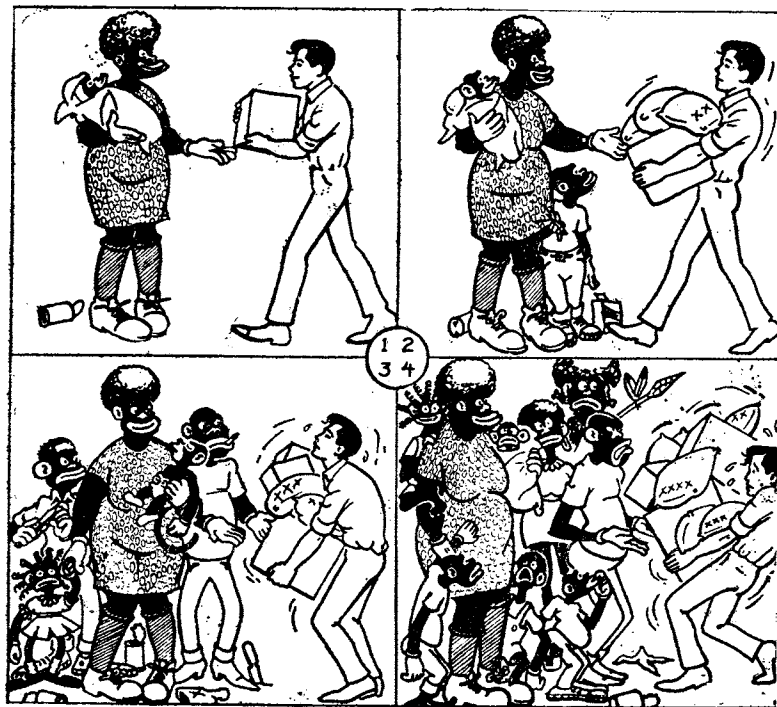
Afrikas folk har krav på selvstyre og mulighet for å utvikle sin egenart, de som alle andre, men det forutsetter en viss politisk modenhet og også teknisk innsikt og administrativ evne. Enn så lenge er mange av våre sorte brødre avhengig av hjelp og assistanse fra den hvite mann.

Hungerkatastrofen i Tschad-området er ikke skapt av naturen, men av menneskelig udugelighet. Man kan ikke forlange at uopplyste innfødte bønder skulle ha forstått virkningen av hårdhendt arbeid og nedhugging av skogen. Derimot kan man gjøre ansvar gjeldende overfor dem som oppkastet seg til ledere i et «frigjort» land. Hadde man fortsatt hatt en hvit administrasjon å støtte seg til, ville katastrofen etter all sannsynlighet ikke bare være unngått, men man ville vært på vei med å omgjøre Saharas randområder til fruktbart land. Det er i høy grad mulig, bl.a. fordi det finnes vel-

dige vannreservoarer under ørkenen.

Den kommunistiske propaganda fortsetter å hamre løs på de gjenværende hvite

makter i Afrika, og mengder av «idealister», inklusive «progressive» krefter i Unge Høyre, følger opp. Det er (Forts. side 7)

FN's u-bjelp har ikke akkurat svart til hensikten.

SIEGFRIED:

MENINGER OM DAGENS POLITIKK

STREIKENE HERJER FORTSATT

i dette land og regjeringen vet hverken ut eller inn. Egentlig har man vel mest lyst til å praktisere Nasjonal Samlings gamle program om at «Streik og lockout forbys», men det er jo ikke så greit å løsrive seg fra den onde fortid. Og så blir det da noe midt imellom. I en rekke konflikter — og fortrinnsvis da slike som ikke berører LO, skjønt man har jo opplevet det også — har regjeringen grepet til tvungen lønnsnevnd — og altså det NS programfestet. I andre konflikter igjen, slike som kjøttstreiken har man vist en rystende tilbakeholdenhet. Det henger vel

sammen med at det stort sett bare er bøndene det går ut over. For folk flest kan jo nå som under verdenskrigen klare seg med intet eller lite kjøtt, mens bøndene blir hårdt rammet ved ikke å få slaktet dyrene i tide. Og likevel finnes det bønder i dette land som stemmer med de to streikebeskytterpartier Arbeiderpartiet og Høyre, med god hjelp av SV. Med samt ALP. For folk skal ha rett til å ødelegge både seg selv og andre, må vite! Det er jo så demokratisk.

OGSÅ PÅ ANDRE FELTER fortsetter det offentlige vrøvl. Vi tenker bl.a. på avgiften på plastposer, som sa-

lig Korvald i sin tid fikk gjennomført under det tåpelige påskudd av miljøvern, og som Bratteli grep med begjærighet da han overtok. For i virkeligheten var det jo naturligvis en ny skatt og det sier ikke politikerne nei til. Og småkjøpmennene — og de store varehus med forresten — som stemmer Høyre ved hvert valg, har naturligvis benyttet anledningen til å sikre seg sin del og vel så det. Avgiften er som kjent 25 øre pr. pose + den evindelige Platoumomsen, ialt 30 øre. Det var vel ikke noe å si på at kjøpmennene lot kundene betale disse 30 ørene, men det hører jo ingen steds hjemme når mange av dem — tydeligvis med myndighetenes velsignelse — tar 50 øre eller mere og dermed dekker de utgifter til innpakkingspapir som kjøpmennene i århundrer har måttet betale. Og finansministeren smiler vel, for det blir moms på dette tillegget også. Atpå til driver kjøpmennene reklame for egen forretning med påtrykk på

posene — og lar altså kundene betale det også. Jo, det er et nydelig system vi har kommet opp i. Hvorfor gjør forøvrig ikke kjøpmennene det de gjorde før plastposene ble lansert: bruker bærepoper av papir? Og gratis for kundene.

DET FREDelige ISRAEL vil ha mere penger til krigsmateriell. Det ønsker at USA skal femdoble sin militære uhjelp til landet. Hjelpen vil da komme opp i ca. 7 milliarder kroner pr. år. Til gjengjeld har våpenindustrien i USA, som i de andre stormakter, florisante tider med salg til alle parter i mulige kommende kriger. Det er ikke rart at FN's Waldheim uttaler frykt for at det vil bryte ut nye kamper mellom Israel og araberstatene. Burde ikke Norge delta i militær-uhjelpen til Israel også. Med ny post på skattsedlen?

NÅR VI ELLERS NEVNER ISRAEL, så har det vært en sakte og

forsiktig jammer i visse aviser, bl.a. VG, over at de terrorister som Israel sendte til Norge og som ble dømt av norsk rett til forholdsvis små straffer for mord og deltagelse i mord, ikke får benådning lenge før de har sonet halv straff. Vi vet ikke om det kommer av det villige syn man i Norge har på politiske mord og drap etter hjemmefrontens eksesser under den tyske okkupasjon av Norge, eller om det bare er et nytt utslag av forbrytervennligheten i dette land. Imidlertid later det til at regjeringen i øyeblikket frykter araberne mere enn israelerne — hvis det da ikke er kollegiale følelser oljenasjonene imellom som gjør det — og det ble ikke noe av å benåde. Og uansett hva nå motivene kan være, så synes vi det var en klok beslutning for en gangs skyld. For Norge har sannelig hatt sin del av mord og terror i hine hårde tider og bør beskytte seg mot gjentakelser.

FRA GALLERIET

Leserne har ordet

ANDERS ER ANDERS

Herr redaktør!
Uttrykket «Dra til helvete» i Deres avis nr. 13 tror jeg ikke vi skal ta så høytidelig.

Riktignok er det en lite høvisk måte å ønske folk velkommen på, men Anders er nå Anders da.

Såvidt jeg forstår er det igrunnen kun det eneste parti vi kan stemme på, og da får det ikke hjelpe med de sterke uttrykk. Vi får minnes Churchills allianse-uttrykk.

Vennlig hilsen
H.S., Kongsberg

OM «GÅSEØYNE» ETC.

Herr redaktør!
1. I Folk og Land, nr. 13, 23. årgang, 17. august 1974, står der på første side med store bokstaver tvers over hele siden: Mot nye og bedre tider for de landssvikdømte. Burde der ikke i det minste ha stått: de såkalte landssvikdømte? Begrepsforvirringen er stor nok før.

2. I et respektabelt samfunn kan ingen uten videre lovfeste hva som helst. For at en norsk lov skal bli gyldig, må Stortinget ha tilstrekkelig bemyndigelse til å vedta den. Ved siste stortingsvalg visste ikke tilstrekkelig mange, at en lov som lov av år om konsesjon og om forkjøpsrett for det offentlige ved erhverv av fast eiendom overhodet ville komme på tale, og har altså ikke bemyndiget Stortinget til å vedta den. Bør ikke under disse omstendigheter enhver norsk statsborger ha rett til å forlange, at denne lov, som i flere henseende er av fundamental betydning, uoppholdelig tilbakekalles og aldri trer i kraft?

Christian Bekker

Vi er ikke enige med Dem. Som F. og L.-leser vil De sikkert også vite at vi bruker «gåseøyne» både titt og ofte i vår omgang med misbrukte og misvisende ord. Når det gjelder NS-folks «landssvik» er vi påpasselige med «gåseøyne» — men at de samme er landssvikdømte, om enn urettvist, er såvisst ikke misvisende. Derfor manglet anførselen i vår overskrift.
Red.

OM SV OG F. OG L.

Herr redaktør!
«Høyreekstremister med venstresympatier» skriver VG og bringer en rekke sitater som viser hvordan Folk og Land støtter opp om SV. Det krymper seg i en gammel nasjonalist og anti-kommunist når man leser slikt.

Som fast leser av Folk og Land vet jeg at dette ikke er

hele sannheten, men det er flere enn jeg som mener det har vært litt for mye av den slags. Luk dette ugresset vekk, herr redaktør!

SV og hele det marxistiske kram er oss avskyelig. Det vil vil og står for, er et samfunn der frie mennesker kan gjøre bruk av sine evner og krefter og handle fritt under ansvar. Den røde slavestat og en tyrannisk statskapitalisme er det siste vi ønsker, og vi lar oss f.eks. ikke lure av en Berge Furrer honningsøte snakk. Hva han og likesinnede sier, er én ting. Hva de vil, er noe ganske annet og livsfarlig.

Jorunn R., Odda

Hvis SV virkelig har funnet et korn, er vi rause nok til å innrømme det. At vi dermed skulle støt opp om SV» synes vi er en overdrivelse for å uttrykke det mildt.

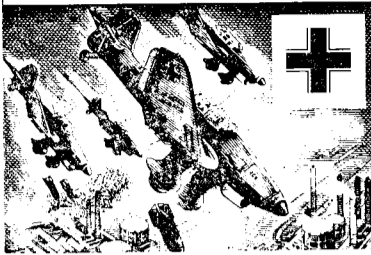
Red.

OM ALP OG ANNET

Herr redaktør!
Jeg tror det vil være klokt — ut fra et nasjonalt synspunkt — å støtte ALP — istedet for å kritisere — slik som P.T.Kr. gjør i F. og L. nr. 12. Selv om ALP ikke representerer noen utpreget nasjonal linje, så er det en sunn reaksjon mot proletarisering og sosialisering. Nettopp av den grunn fikk partiet 4 representanter på Tinget — og ikke få stemmer fra tramælisererte og bratlieserte sjeler: Ingen vits i lønnspålegg når det gikk med i skatt og økte utgifter ellers.

Jeg har i alle år holdt F. og L. Hatt et og annet innlegg der opp igjennom åra, og har stort sett vært enig i det som har vært på tapetet der. Og særlig kritikken av det såkalte rettsoppgjøret, som prof. Jon Skeie karakteriserte som den største rettsløshet i vår historie, uten at det har vært mulig å få rettet på rettarløysa. Men ikke mer om det nå og her. Det jeg gjerne vil nevne noe om, er den linje som dere i F. og L. helst burde slå inn på og i stor monn konsentrere dere om: nemlig det grunnlaget som nazismen — og NS vokste fram av: det germanske, eller norrøne livssynet, vekke sansen for den norrøne bokheimen og dermed påvirke leserne av F. o. L. — noe som vil ha ringvirkninger og hjelpe oss til å finne tilbake til det rottekte i vårt eget lynde, og dermed til vår fedrene livsholdning i den ukristne og halvkristne epoke. Det var

Luftwaffe

Nr. OLM 771

Hvis ikke annet er angitt, koster platene kr. 120,- pr. sett à 2 plater med en samlet spilletid på ca. 2 timer.

Nr. 353/354 *Aus dem Führerhauptquartier.* Den 2. verdenskrig i ord og toner bundet sammen av tyske Wehrmachtkommunikéer.

Nr. 371/72 *Die Jugend marschert.* Platene om Hitlers ungdomsbevegelse. Lydglimt fra leirliv og oppmarsjer. Appeller, kjente ledere taler, sang og musikk.

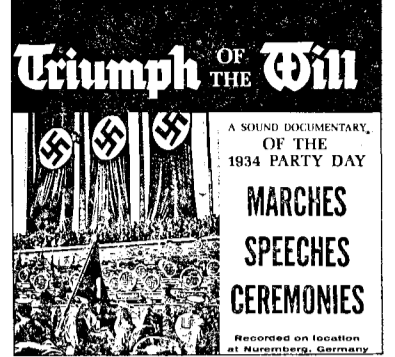
Nr. OLM 771 *Luftwaffe.* (Originalopptak fra 1933-45): Prinz Max Brigade-Marsch. Bombenflieger-Marsch. Reveremarsch (Condor Legion). Stuka-Lied. Militärsignal-Marsch. Flieger sind Sieger. Graf Zeppelin-Marsch. Rot scheint die Sonne. Lied der Junkers Flug- und Motorenwerke. Es blitzen die Stählernen Schwingen. Flieger empor! Hermann Göring-Marsch. Volk ans Gewehr!
Kr. 40,00.

Nr. F 1680 *Berühmte Militärmärsche I.* (Blasorch. Max Höll). Unter dem Doppeladler. 94er Regimentsmarsch. Salut a Luxemburg. 99er Regiments-

Grammofonplater

TIL SALGS
GJENNOM

BOKTJENESTEN

Nr. OLM 771/1-2

marsch. 6er Landwehr Regimentsmarsch. Schlesier-Marsch. Aller Ehren ist Österreich voll. Waldstätten-Marsch. 8er Regimentsmarsch. Böhmerland-Marsch. Hoch Habsburg. Für Österreichs Ehr. Reisinger-Marsch.
Kr. 35,00.

Nr. F 1681 *Berühmte Militärmärsche II.* (Blasorch. Max Höll). Die Bosniaken kommen. Vorwärts-Marsch. Alt Starhemberg-Marsch. 9er Landwehr-Regimentsmarsch. Krieghammer-Marsch. 84-Regimentsmarsch. Kaiserjäger-Marsch. Philippovic-Marsch. Vorwärts mit frischem Mut. O' du mein Österreich. Egerländer-Marsch. Erzherzog Albrecht-Marsch. Retraite.
Kr. 35,00.

Nr. F 315 *Märsche die um die Welt gehen.* (Blasorch. Max Höll). Utdrag av platene F 1680 og F 1681 (kun begrenset antall på lager).
Kr. 35,00.

Nr. 771/1-2 *Triumph of the Will.* Fra filmen om den storslagne rikspartidagen i Nürnberg 1934. Horst Wessel-sangen som symfoni, samt en masse sang og musikk, talekor etc. Opptak av stemmene til Hitler, Hess, Rosenberg, Dietrich, Todt, Ley, Goebbels, Hierl og andre. Hitlers yndlingsmarsj Badenweiler, SA-sangen, HJ-sangen og masse annet.
To plater kr. 80,00.

ut fra denne idéverden den nasjonale rørsle i Tyskland vokste fram og NS tok etter i så måte. Men nok så løst og løselig. En nasjonal rørsle hos oss kommer ingen veg, dersom den ikke søker tilknytning til det norrøne livssynet, til vår førkristne livsholdning. På Island og blant islendinger i USA er en slik orientering i gang — etter det jeg har lest i et eller annet blad. — Om det emnet skrev jeg en liten brosjyre i 1939: «Vi åndelige orientalere». Skal se om jeg kan finne et eksemplar å sende dere.

H. Frøystad, Minde

Blir Italia - -

(forts. fra side 1)

øvrig har satt søkelyset på Italia. Dets rolle som NATO-medlem er blitt viktigere, men dets evne til å spille den — altså dårligere.

Eksemplene fra Portugal og andre steder gir ingen grunn til optimisme. Mot det velorganiserte kommunistpartiet står et «establishment» i oppløsning og ellers kun hæren, som mangler politisk erfaring — og altså «fascistene», representert ved det beskjedne MSI.

Til nu har italienerne nektet å bekymre seg om morgendagen, slik folk i Vesten ellers. Tegn tyder på at de snart vil bli stillet overfor det ubønnhørlige enten eller ...

Hva andre —

(forts. fra side 2)

ikke-hvites, ødelegges øyeblikkelig en familie-linje, som har eksistert i tusener av år. Bastarder kan utelukke avle nye bastarder.

Negrene kan avle bastarder av hvite, men vi har ikke genetisk kraft nok til å avle hvite av negre eller bastarder, da deres gener dessverre er dominante i forhold til våre. De hvite utgjør i virkeligheten kun en liten del av hele verdens befolkning, og vi er nu iferd med å bli overvældet av de ikke-hvites enorme fødselsrater.

FOLK OG LAND —
DET NASJONALE OPPOSISJONSORGAN

HUMØR- sveiten

Gamlepresten hadde fått nytt kall. Som den aktive og foretaksomme mann han var, hadde han også med liv og lyst deltatt i lokalpolitikken, hvor det ikke var fritt for at han hadde vært både krass og uvøren i sin adferd. Derfor hadde han selvsagt en rekke uvenner på bygda. En dag like etter at utnevnelsen var blitt kjent, møtte han en av dem på veien til kirken. Den andre hilste høflig, men sa nok så giftig:

— Mor'n prest! Så du vil ta med deg pikk og pakk og reise fra oss nå?

— Ja, svarte presten, — men det er bare pikket jeg tar med meg, pakket lar jeg bli igjen i bygda.

(-innsendt)

BEETHOVEN OG SCHUBERT

er blitt satt på svarteliste i China. Det er den kinesiske kommunistparti-avisen «Folkets Dagblad», som forkynner at musikken til Ludwig og Franz er «borgerlig og kapitalistisk».

Hva blir det av NATO - NRP til — —

(forts. fra side 1)

ske fordeler for den røde supermakt.

Skritt for skritt er Hellas blitt drevet i sovjetrussernes armer, og i den sammenheng hviler ikke ansvaret bare på amerikanernes usedvanlig klønete utenrikspolitikk, men like meget på de hyperdemokratiske regimene i visse andre NATO-land, hvis propaganda herefter antagelig vil rette seg mot «militarismen» i Tyrkia, slik at også dette land kan skyves ut av alliansen. De kan vente all mulig støtte av sovjetpropagandaen, hvor det allerede er tale om tyrkernes «NATO-terror».

Supermannen Henry Kissingers diplomatiske hokus-pokus viste seg heller ikke særlig anvendelig under denne krisen. Tvert imot hadde han ingen som helst innflytelse, da man ikke lyttet til ham hverken i Athen eller Ankara. De mange triksene, som han hadde forbløffet sitt publikum med, først i Sydøst-Asia og dernest i Midtøsten, virket ikke lenger. Grunnen er vel den elementære, at man ikke kan skape virkelig fred uten rettferdige og holdbare løsninger, selv ikke i områder med lite utviklet militærmakt.

Derfor kan man med sikkerhet gå ut fra at Vietnam, Kambodja, Laos, Siam Palestina, Cypros, Hellas — samtlige enten delte eller «pasifiserte» områder i likhet med Tyskland — vil forbli urosentre av første klasse. I likhet med Danzig og «korridoren» vil de når som helst kunne utløse en ny verdensbrann.

Det er sovjet-russerne som høster fruktene i dette spillet, mens amerikanerne befinner seg på et lavmål i anseelse, svekket av Watergate og annet. Byrdene bæres først og fremst av de midtels store og små nasjonene, som i over femti år har vært offer for amerikansk og sovjetisk «verdenspolitikk».

Det er beklagelig, særlig tatt i betraktning Sovjet-Unionens voksende makt på bekostning av USAs, at det for oss europeere stadig ikke finnes noe brukbart alternativ.

På den annen side synes det etterhånden å gå opp for de fleste, at den røde trussel for Vestens vedkommende, i langt større grad har innenriks enn utenriks karakter. Et oppgjør med verdenskommunismen må derfor begynne med sosialdemokratiet i alle dets avskygninger. Uten den årelange marxistiske undergravningen av de

vestlige land, som selv er ute av stand til å møte sin fiende ideologisk i den «kalde» krigen, ville en regelrett opprulling av NATOs sydlige flanker, slik vi har sett det i år, ikke vært mulig.

Avspenningspolitikken, som mange satte sin lit til, var altså en illusjon. Ruinene av dens luftslott er idag konkretisert av en NATO-pakt i oppløsning og av et FN som ikke lenger funksjonerer. Svekkelsen av Vesten er dobbelt farlig, fordi den kommer sammen med en tiltagende polarisering i innenrikspolitisk henseende og nedadgående konjunkturer økonomisk. De store befolkningsforflytningene legger ekstra sprengstoff til en på forhånd ustabil sosial situasjon.

Restaureringen av et politisk kraftfelt i Europa kan ikke lenger søkes ved allianser utad. Den kan bare oppnås gjennom en indre reorganisering under en ideologisk uavhengig ledelse, som taler det samme slags sprog til begge supermaktene.

Storby og —

(forts. fra side 3)

at fornægte det positive i den stedfundne utvikling.

Uberettiget mindreværdsfølelse

Det har jo desværre længe været således — selv i bondelandet Danmark — at det var «finere» og mere betryggende at den opvoksende slægt — ikke mindst bondens egne børn — om ikke blev præster eller lærere, så i hvert fald tog realeksamen og gik til «etaterne». Trods alt, hvad der i vor historie samler sig om Frihedsstøtten i København, om bondens politiske indsats og vore folkehøjskoler, har «bøhlandet», som det så smukt hedder, dog mindreværdskomplekser overfor København og byerne.

Det er derfor åndeligt talt en næsten umådelig afstand fra nutidens liggen under for «bykulturen» og al dens væsen og til den danske odelsbondes stolte selvbevidsthed og æresfølelse i tidlige tider.

SI DIN MENING
I FOLK OG LAND

NRP til — —

(forts. fra side 4)

enkel servering og salg av bøker og aviser.

Denne oversikt over NRP-ungdommens høst-offensiv vil vi ikke slutte av uten å sende en hilsen til Sveriges eneste politiske fange, det unge RAG-medlemmet **Timo Stamblewski**. På eget initiativ foretok Timo røkbombetentater mot politiske motstandere, og ble belønnet med fengselsstraff av the establishment. Under rettssaken forble han lojal mot partiet, og på tross av at han hadde handlet uten parti-ledelsens samtykke, så ga partilederen klart uttrykk for at partiet heller ikke ville svikte sine unge og ivrige idealister. Gjennom leserbrev i Nordisk Kamp har vi fått et inntrykk av den sympati denne beslutningen ble møtt med blant NRP-medlemmene, og Timo har under fengselstiden mottatt oppmuntringer av alle mulige slag.

Hetsen som fulgte i dommens kjølevann ser ikke ut til å ha hatt noen virkning i negativ retning på partiets utvikling, og nasjonalsosialismens fiender i Norden bør merke seg Adolf Hitlers ord: «Det som ikke ødelegger meg, gjør meg sterkere!»

Den hvite —

(forts. fra side 5)

blitt politisk mulig å bevilge millioner av kroner til kommunistiske terrororganisasjoner, som med sikkerhet

ville skape ny nød og undertrykkelse, om de vant frem.

Det er ingen grunn til å idealisere forholdene i Sør-Afrika, Rhodesia, Mosambique og Angola. Mye er skakt og vrangt. Delvis handler hvite menn av overdrevent profittbegjær, men oftere ut fra en dyp frykt for hva uvitende sorte masser vil kunne finne på. Likevel eksisterer det sterke og ansvarlige politiske krefter som planmessig arbeider for å utdanne og motivere den sorte mann og gjøre ham mer skikket til å ta del i ledelse og forvaltning for derved å gjøre ham til en fullverdig partner i et sort/hvitt samarbeide. Det er disse krefter som må støttes, og det er i virkeligheten bare deres vei som kan føre til skikkelige forhold både for sort og hvit.

Når det gjelder de sultende masser i de «frigjorte» områder, så skal vi hjelpe dem så raskt og så mye vi kan. En varig løsning av problemene ligger likevel på et helt annet plan. De sorte ledere må legge prestisje til side og søke støtte og assistanse hos folk som har den tekniske kunnen, det administrative talent og den økonomiske evne til å snu utviklingen. I mange tilfeller vil det si det samme som å prøve å gjenopprette forbindelsen med de tidligere kolonimakter og deres eksperter. Et virkelig hjelpeprogram krever fast ledelse og skikkelig planlegging. Det er ikke nok med en tilfeldig sammenrasking av eksperter og rådgivere, slik FN ofte har prøvet å løse lignende oppgaver.

Ben

Bok-tjenesten

har fortsatt endel eksemplarer igjen av

Peter Kleist:

Die europäische Tragödie. En beretning om den politiske krigføringen, særlig om spillet mellom Tyskland og Sovjetunionen under Den 2. verdenskrig. Megen omtale er viet de sovjetiske fredsfølerne over Stockholm 1943/44 og den farlige duel. 324 s. ill. ppb. kr. 30,00.

Paul Hauser:

Soldaten wie andere auch. Et forsvarsinnlegg for Waffen-SS - basert på hittil ukjent kildemateriale. Boken rettferdiggjør på en overbevisende måte det som ligger i dens tittel. 372 s. ill. innb. kr. 65,00.

Håkon Meyer:

Et annet syn. En kjent arbeiderpartimann, som kom med på den «gale» siden under krigen, gir her sitt syn på «rettsoppjøret» og den politiske situasjon i etterkrigs-Europa. 240 s. hft. kr. 15,00.

J. G. Burg:

NS-Verbrechen - Prozesse des schlechten Gewissens. Forfatteren, som selv er jøde, forteller om hevnprosessene, som ble ført av tyskere mot tyskere - i Zions regi - som et israelsk inkassoforetagende. 192 s. innb. kr. 40,00.

Per Engdahl:

Aufruhr der Menschen. Den svenske korporatist og medvirkende ved grunnleggelsen av fascismen i vårt naboland legger her frem sine ideer om den korporative samfunnsform som alternativ til sentralisme og teknokrati. 298 s., ppb. kr. 48,00

Ingo Petersson:

Ein Sonderlicher Haufen. Sagaen om den berømte «Sturmbataillon 500» og de nesten utrolige militære bragder denne «straffe-enheten» av Waffen-SS la for dagen. Boken er holdt i fortellende form, men bygger på faktiske hendelser. 232 s., ppb. kr. 22,00

Ralph Hewins:

Quisling, profet uten ære. En kjent engelsk historikers arbeide for å sette tingene på sin rette plass. Ytterligere presentasjon uønsket for norske lesere. Illustrert. 408 s. ppb. kr. 20,00

Samler De på mønter?

Gratis møntprisliste tilsendes.

Skriv til Jørgen Sømød

Rømersgade 25, DK-1362 København K

BØKER FRA NUF

Lektor Olav Hoaas:

Det Nye Menneskebilde. Human-etologiens resultater. Kr. 15,—.

Marcelo Maturana:

Sannheten om Chile. En avsløring av den «demokratiske marxisme». Rikt illustrert. Kr. 10,—.

Vedlagt hver bestilling er et eksemplar av Hoaas-skriftet Vern din Rase!

NASJONAL UNGDOMSFYLKING
Box 5331, Majorstuen, Oslo 3.

SAMLERE SE HER!

Et antall uniformeffekter, bl. a. Hird- og SS-jakker og ditto luer samt endel hird- og NS-flagg til salgs. Interesserte kan få nærmere detaljer og prisoppgaver. Bill. mrk. «Militaria»

Når staten - -

(forts. fra side 1)

Nilsen ikke begriper, er at bedriften i et fritt samfunn med privat eiendomsrett er et balansert system som gjør det vanskelig for begge parter, både de ansatte og eierne, å bli for griske, til skade for hele bedriftsfellesskapet. Berntsen klaget over at fagbevegelsen aldri kunne bli hva den burde være så lenge så mange fagorganiserte først tenkte på å rake til seg selv, deretter på seg selv, og er det noe igjen, så tar de det også istedenfor å stå solidarisk med svakere kamerater. Nettopp. Det er slike holdninger det er realistisk å regne med hos de fleste av oss, dessverre.

En bedriftsleder balanse- rer oftest mellom hensynet til de ansatte og eierne. Det han imidlertid først og fremst må ta hensyn til, er markedet, kjøperne, forbrukerne, for ellers vil ikke bedriften kunne bestå. Derfor må han rett som det er ta upopulære avgjørelser. Hvordan vil det gå med en bedrift der lederen er valgt av de ansatte, og hvor han alltid og først og fremst må bøye kne for dem, om han skal få fortsette? Vil han kunne gjennomføre den nødvendige arbeidsdisiplin, vil han kunne gjøre noe som helst for å holde lønnsutgiftene på et realistisk nivå? Dessverre: I ni av ti tilfeller vil en slik bedriftsleder være for svak til å holde liv i bedriften, og så er de «sikre» og «demokratiske» arbeidsplassene tapt.

Men igjen: Om de ansatte kjøper opp aksjer i sin egen bedrift, så representerer de — selv om det er vanskelig — i seg selv den balanse som skal til.

Et viktig spørsmål tilslutt: Berntsen og Nilsen sitter der så skrāsikre og trygge på skjermen og snakker om å kutte ut eierne i bedrifter av typen Aker. De fleste har et upersonlig forhold til disse storbedriftene, trekker likegyldig på skuldrene og synes kanskje til og med at det hele høres rimelig ut. Småaksjonærene i storbedriftene er riktignok mange, men noe flertall i folket utgjør de jo ikke. Så Berntsen og Nilsen er ikke redd for å miste for mange stemmer.

Men mine herrer sosialister: Hvor skal grensen gå? Skal Ola Nilsen ha lov å eie sitt sagbruk, som han har greid å arbeide ganske pent opp? Skal Nils Olsen få lov å beholde sitt bilverksted, som han har gjort til litt av en mønsterbedrift? Hva med Marthes hjemmebakkeri, som på grunn av hennes iherdig-

IKKE TALE OM!

Indias evenukker har satt seg imot den såkalte familieplanleggingen. Og det av den helt enkle grunn at deres viktigste inntektskilde er pengene de får inn ved å holde sang- og danseoppvisning foran boliger, hvor det nettopp er kommet nye babyer til verden. I India blir det ansett for å være lykkebringende om man gir litt penger til evenukkene etter at det er blitt født en gutt.

★

CROTALE-VÅS

Som et ledd i Norges sikkerhetspolitikk ble det besluttet å gå til innkjøp av det såkalte Crotale-rakettsystem fra Frankrike. Øyeblikkelig hevet det seg røster fra velkjent hold om det betenkelige ved handelen, da det ville være en «indirekte støtte» til det «fascistiske» Syd-Afrika, som angivelig skulle ha andel i fremstillingen av systemet. Vi er ikke sikre på ektheten i denne «moraliske» reaksjonen, men venter spent på at de samme kretser skal tilkjennegi seg på lignende vis neste gang vi slutter en handelsavtale med en av Warszawa-paktlandene. Ja, for en direkte økonomisk støtte til dem, som vi visselig er i paktallianse mot, må da være enda betenkeligere?

★

HVEM HUSKER?

En meget utbredt bevegelse grunn til at tyskerne i sin tid sluttet så mannsterkt opp om NSDAP, var at uten-

het i dag beskjeftiger over tyve mennesker i en liten bygd? Og ikke minst: Skal noen ha lov å eie jord og skau i Berntsens og Nilsens sosialistiske drømmesamfunn?

Sosialistiske demagoger kan ha hellet med seg en stund, men mye tyder på at det nå er iferd med å forlate dem. Folk skjønner mer og mer at den riktige vei ikke er å avskaffe den private eiendomsrett, men tvert imot at flest mulig skal eie, også produksjonsmidler. Rett til privat eiendom er en drivkraft og inspirator til fremgang og tilfredshet, den utløser krefter i folket og gjør dette landet godt å leve i for oss alle. Å gi staten den totale eiermakt er derimot å akseptere slaveri — også for oss alle.

landske krefter — som ikke alltid var særlig tyskvennlige — eide og forvaltet praktisk talt all kulturell og økonomisk virksomhet i landet. Lignende tilstander er forlenget blitt et faktum igjen i Tyskland. Og nu helt ned på laveste plan. I München drives f.eks. hvert tiende gjestgiveri av en utlending. Hele 440 bevertningssteder blir det uttrykt i konkrete tall. Derav er 110 drevet av italienere og 105 av statsløse personer (!) Resten fordeler seg på jugoslaver, jøder, tyrkere og andre typiske gjestarbeiderarter. Av byens over 2000 diskoteker og «snack-barer» eies over 21 prosent av utlendinger.

★

SUKSESS EFTER HITLER-METODEN!

Tidens Hitler-bølge når stadig nye høyder. Et firma i Wien markedsfører nu et kursus, som skal gi fullstendig innføring i Adolf Hitlers hemmeligheter når det gjelder påvirkning av venner og fiender. For 48/— D-mark leveres det en lydbåndkasset, som inneholder det man trenger å vite. Metoden har hittil — foruten altså av Hitler — bare vært kjent av et lite fåtall. Men nu kan også De og vi sette oss inn i Føreren metode og oppnå hans fremgang. Kurset er sammensatt av enkle øvelser, som kan følges av enhver med normal begavelse, heter det i reklamefolderen.

★

NORSK, NORSKERE, NORSKEST

Om det norske sprog sies det ofte, at det er et sprog som er rart. Mon ikke også nordmennene selv rammes av påstanden. I allfall leste vi så øyet ble stort og vått om et dusin avholdsfolk, som i ramme alvor søkte om å få enesalget på alt øl i Florø. Initiativet kom etter at kommunen hadde besluttet å innføre ølmonopol. Startkapital vil man tigge inn av interesserte — både avholds- og andre folk, men eventuelle givere kan ikke regne med gevinst, da alt overskudd skal gå til bekjempelse av alkoholisbruk. Akk ja, det er vel dette man kaller hel runde

★

STOR, STØRRE, STØRST

24 ledende forskere i Times Magazine har satt seg ned for å avgjøre hvem som har vært alle tiders største ledere. Resultatet av «forskningen» var både uventet og ikke så lite besynderlig, iallfall i sin sammensetning. De tre største var nemlig Adolf Hitler, Olof Palme og Al Capone!

★

NOE TYNT!

De jødiske bestrebelsene et-

ter å holde den fantastiske 6-millioner myten i sving, ser ut til å bli stadig mer desperate. Det siste utfall forekommer oss så tynt at selv de som fremdeles tror på det bør ha mulighet til å skaffe seg en liten bekymret rynke i den antagelig ellers så lave pannen. En arbeider har nemlig nå funnet en kasse som inneholder såpe fremprodusert av jøde-fett. Men ikke nok med at dette tilfeldigvis var i et lager som eies av Jewish Agency, man påsto også at såpestykkenes påskrift RIF, var en forkortelse for «rent jødisk kroppsfett i Tyskland!» En fantasifull forkortelse må man vel si, da Nordiska Rikspartiets Bulletin fastslår at det ganske enkelt betyr: Rent Industri Fett!

★

ELLERS

ser vi at den norske stat nettopp har bevilget kr. 600 000 til «bekjempelse av rassismen». Blandt dem som skal forvalte pengene, finner vi det meget sabelraslende «Kirkenes Verdensråd», som er omtalt tidligere i vår avis. Det vil være kjent at denne organisasjons bidrag til «kampen mot raseundertrykkelse» i det vesentligste går ut på oppkjøp og eksport av våpen til de «undertrykte», som av en eller annen grunn alltid er den kommunistinfiserte og «progressive» parten i saken. Vi kan trolig vente oss megen blodig frigjøring i tiden som kommer.

★

FRA

BOKTJENESTENS LITTERATURLISTE

FRA BOKTJENESTENS LITTERATURLISTE

Adolf Hitler:

Min Kamp (i 2 bind). Den meget omstridte bok av Det tredje rikets fører foreligger nu i ny dansk oversettelse. Tils. 460 s., ppb., kr. 35,—.

Toliver/Constable:

Holt Hartmann vom Himmel! Beretningen om verdenshistoriens største krigsflyver, Erich Hartmann, mannen som oppnådde 352 luftseire under Den 2. verdenskrig. Etter 11 år i russisk fangenskap, vendte han tilbake til Tyskland for å bli kommandør for det nyopprettede Luftwaffes første jetjageravdeling. Spennende lesning. 334 s., ill., innb. kr. 54,—.

I. V. Hogg:

Die Deutschen Pistolen und Revolver 1871-1945. En våpenhåndbok for pistolskyttere og samlere. Stort format med en mengde illustrasjoner og tillegg om ammunisjon etc. 206 s., ill., innb. kr. 77,—.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

★

FOLK OG LAND I DANMARK

2800 KONGENS LYNGBY
Postboks 27

★

Abonnementspriser 1974:

Kr. 70,- pr. år, kr. 35,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 40,- pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 80,- pr. år, kr. 40,- pr. halvår.

Bruk postgiror.: 16 450
Løssalg kr. 2,-

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo